

NUTID

TIDSKRIFT FÖR SOCIALA FRÅGOR OCH HEMMETS INTRESSEN

November.

Redaktion:

ANNIE FURUHJELM FANNY HULT

1905

Frihet.

Afmejade tegar, gulbruna ängsmarker, tysta, sofvande skogar med en himmel jämnrå och mulen, så återsåg jag mitt land, då jag en tidig novembermorgon blickade ut genom kupéfönstret.

Hela naturen andades den djupa samlade ro, som är styrkans arfvelott. Och jag som tyckte att själfva stenarna borde ha talat om det stora och underbara som skett, ty så uppfyllt var jag af frihetsjubel! —

Men fastän naturen sof, så visste jag att i folkets hjärta brusade livets ström med kraftiga pulsslåg. I de låga kojorna bortom de milsvida skogarna, i fabriker och värkstäder, i fattigmans bostad och i rikmanshus — öfverallt hade budskapet om segerlönen för vår årslånga kamp nått fram.

I långa år hade fjättrarna hindrat den fria utvecklingen, bitterhet hade förkrympt vårt sinne, och nu hade friheten kommit som en vårmorgondröm.

— — —
Så kom jag till Helsingfors.

Där såg jag huru de betänksamma yrvakna gnuggade sig i ögonen. De syntes plötsligt ha kommit till insikt om att denna nya frihet af oss privilegierade skulle kräfva offer.

Ja visst, stora offer — och må vi framförallt bringa dessa offer helt och med ärligt sinne! Må vi lära oss förstå, att vår nya representation måste hvila på en så bred folklig bas, att ingen får känna sig oansvarig för fosterlandets framtida öden!

Göra vi det icke, så visa vi blott att vi glömt en af tidens efter februari-manifestet bittraste, mest hårda lärdomar, den att vi i den begynnande författningsskampen icke hade folket med oss. Det var då lystringsordet »upplysning åt folket, ty utan folket intet hopp» flög kring land och rike.

Under de upprörda tider som följde försökte vi oss på jätteuppgiften under allmän anslutning i medvetandet af en försummad plikt och jämväl kanske emedan vi kände att vårt öde var oupplösligt knutet vid folkets.

Sedan dess ha sex år förflutit.

Ha vi verkligen hunnit glömma allt detta? Man vore frestad att tro det, ty annars skulle väl icke besvikenheten öfver den politiska omogenhet man funnit hos en del af folket i detta nu nedtystat glädjebudet öfver frihetens segerrika genombrott.

Annie Furuhielm.